

Ποιητής (Στ)ήχων

Στον αστερισμό των γεύσεων και πάλι – μουσικοθεατρικών αυτή τη φορά. Ο πανούργος Κραουνάκης, ένας σπουδαίος για μένα Ευρωπαίος Έλληνας μουσικός με τεράστιες δυνατότητες και βαθιά γνώση των ειδών, σκάρωσε ξανά ένα ειδικής ευαισθησίας και τόλμης θέαμα όπου συναιρούνται αισθητικές του καμπαρέ, του ενσταντανέ, της παρλάτας, της μπαλάντας, της σάτιρας, της χολής, της μνήμης, της χλεύης, της πολύπλευρης συγκίνησης. Προσωπικά εμπιστεύομαι αυτό τον εκλεκτό καλλιτέχνη στο πλείστο των προτάσεων και των επιλογών του (εκτός από εκείνην που αφορά στο «αδυσώπητο» φωνητικό εργαλείο στο οποίο έχει εμπιστευθεί τις καλύτερές του δημιουργίες). Με τη συνδρομή της δικαιοτάτα καταξιωμένης, άκρως ευρηματικής στιχουργού Λ. Νικολακοπούλου αλλά και άλλων, έχουν γραφεί γι' αυτή την Κλασική συνταγή καινούργια τραγούδια (μαζί με τα πιο γνωστά) ή σκετς που δάκνουν. Παρόντος επί σκηνής και του animateur Κραουνάκη, ο οποίος δίνει στην πίστα την ψυχή, τον αδάμαστο οίστρο και την αμαρτία του, όλα αυτά εκτελούνται από τα μέλη τής, πολύ ασχημένης απ' τον ίδιο, κεφάλτης ομάδα «Σπείρα-Σπείρα». Το χάδι περνάει στο χαστούκι, το νανούρισμα στη στριγγλιά και τα πάντα δένουν σε μεθύσι γλυκό με τάπητα την απρόβλεπτη μουσική. Η νόμιμη μείξη των ειδών καταιονίζεται στο θεατή με τη γενναιοδωρία της σπατάλης και με την αυτοθυσία του «ιλαρού δότη». Ό,τι και να πιάσει ο Κραουνάκης στα χέρια του, ιδέα, στίχο, νότα, ευρύτερη μουσική σύνθεση και μικρή θεατρική σύλληψη, το χρυσώνει χωρίς την ελάχιστη τσιγκουνιά σε προσωπικά καράτια. Ο θεατής-ακροατής καταπίνει σε σπάνιες γεύσεις τις τοξίνες της ζωής του και της μουσικής παράδοσής του για να τις αποβάλει ομοιοπαθητικά και να βγει αποφορτισμένος, υγιής, διασκεδασμένος, τελικά πιο ελεύθερος. Κι αν μάλιστα νιώθει λίγο κι από μηχανορραφίες υψηλής λειτουργίας, μπαίνει κάπως «κουμπούρας» και βγαίνει, ενώ ψυχαγωγήθηκε, πιο «ειδοποιημένος». Άνθος λίαν εύοσμο, μερικώς δηλητηριώδες και απολύτως θεραπευτικό, φυόμενο επί της ξηράς μας αττικής ερημονησίδος, άνθος ανδρείο της μουσικοθεατρικής ηδονής, το θέαμα τούτο αποδεικνύει ότι και επί αφιλόξενης ασφάλτου ο μανικός κηπουρός μπορεί και γεωργεί θαυμαστά, επί πτερύγων ανέμων.